

ANDY
WEIR

POSLEDNÁ
ŠANCA

Ljndeni

Posledná šanca

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Andy Weir

Posledná šanca – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

POSLEDNÁ ŠANCA

ANDY WEIR

**POSLEDNÁ
ŠANCA**

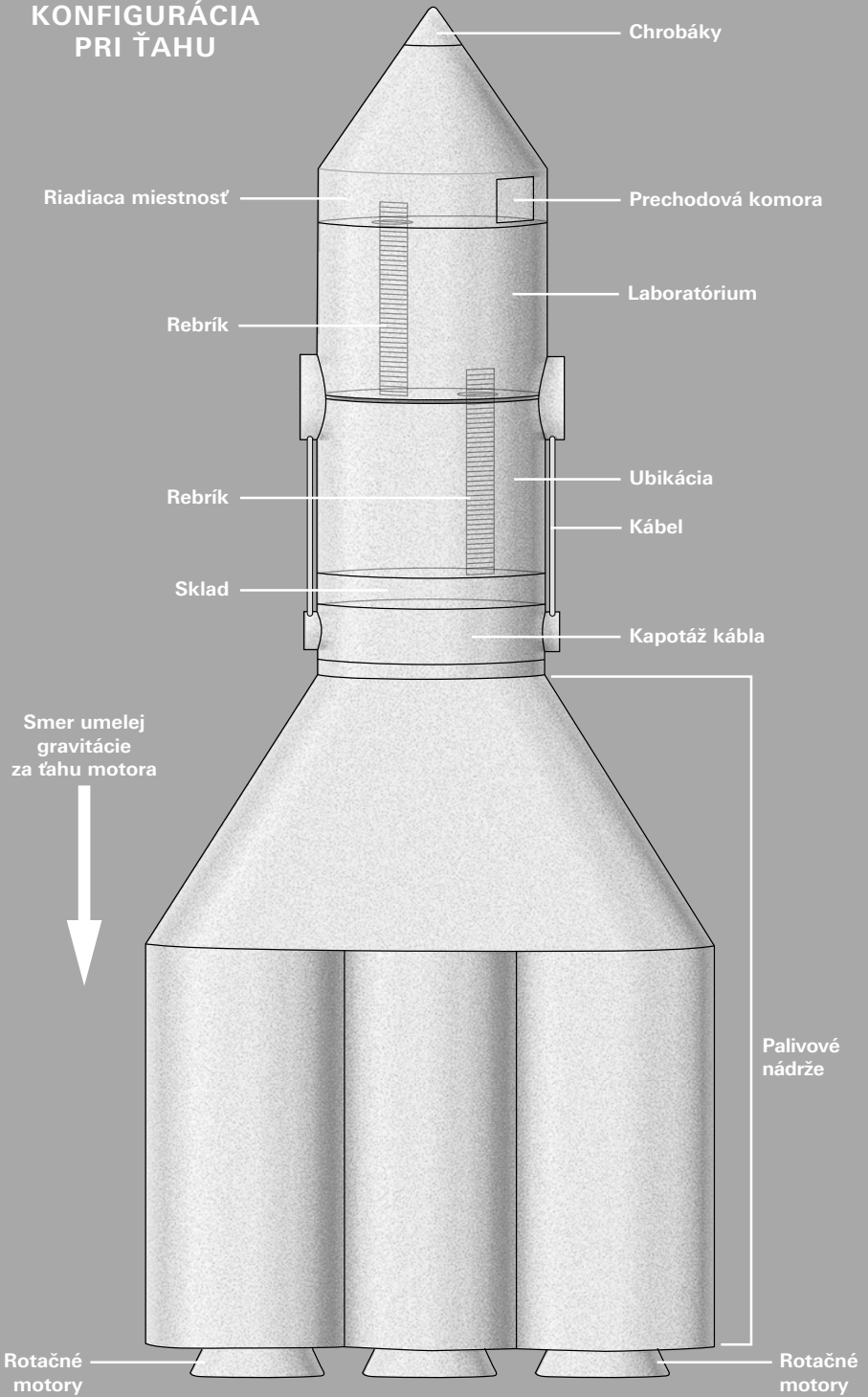
**Z anglického jazyka
preložil Patrick Frank**

Ljndeni

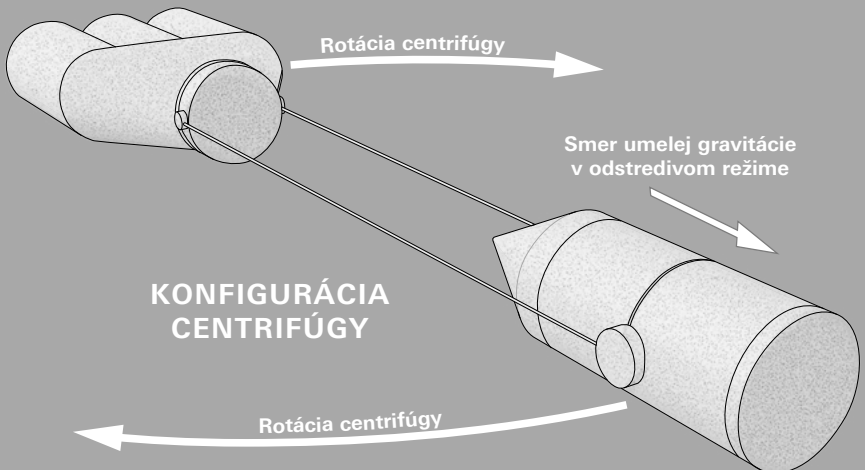
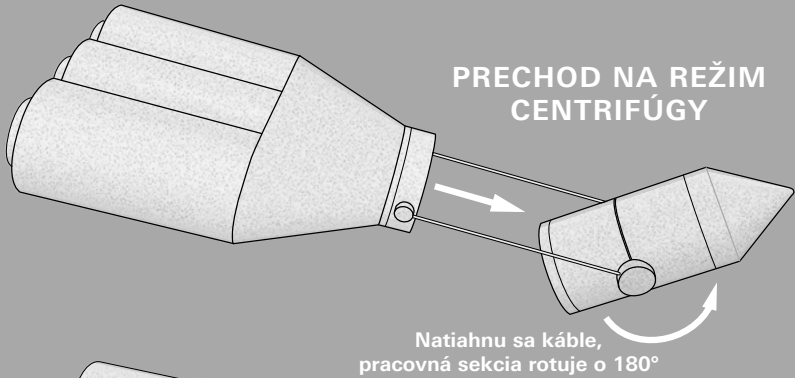
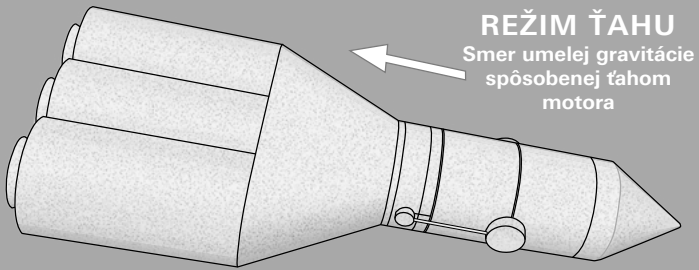

PRE JOHNA, PAULA, GEORGEA A RINGA

KONFIGURÁCIA PRI ŤAHU

1. KAPITOLA

„Koľko je dva plus dva?“

Na tej otázke ma niečo irituje. Som unavený. Zaspávam.

Po niekoľkých minútach ju počujem znova.

„Koľko je dva plus dva?“

V jemnom ženskom hlase nie je ani štipka emócií. Vyslovuje to presne rovnako ako minule. Je to počítač. Otravuje ma stroj. Som ešte podráždenejší ako predtým.

„Dajóóój,“ vravím. Prekvapuje ma to. Chcel som povedať: Daj pokoj, čo je za daných okolností celkom logické, ale nejako sa mi to nepodarilo.

„Nesprávna odpoveď,“ oznamuje mi počítač. „Koľko je dva plus dva?“

Čas na experiment. Skúsím ho len tak pozdraviť.

„Aóóój?“ nadhodím.

„Nesprávna odpoveď. Koľko je dva plus dva?“

Čo sa to deje? Rád by som to zistil, ale nemám veľmi ako. Okrem počítača nič nepočujem. Dokonca ani nič necítim. Nie, to nie je pravda. Niečo cítim. Niečo mäkké, na čom ležím. Posteľ.

Asi mám zavreté oči. To by nebolo vôbec zlé. Stačí ich otvoriť. Skúšam to, ale nedarí sa mi.

Prečo neviem otvoriť oči?

Otvoriť!

A teraz... Otvoriť!

Otvorte sa, dofrasa!

Ach! Zachveli sa mi viečka. Cítim to.

OTVORIŤ!

Viečka sa mi ospalo dvíhajú a v očiach ma páli ostré svetlo.

„Grrr!“ vrčím. Oči nechám silou vôle otvorené. Všetko je biele s odtieňmi bolesti.

„Registrujem pohyb očí,“ vraví môj učiteľ. „Koľko je dva plus dva?“

Bieloba sa oslabuje. Zvykám si na svetlo. Pomaly rozoznávam tvary. Tak sa pozrime... Vidím si ruky? Nie.

Nohy? Ani tie.

Ale viem predsa hýbať perami, niečo som hovoril. Niežeby to dávalo zmysel, ale dačo som zo seba dostal.

„Šššššri.“

„Nesprávna odpoveď. Koľko je dva plus dva?“

Tvary začínajú dávať zmysel. Ležím v posteli. Je akási... oválna.

Žiaria na mňa LED-ky. Kamery na strope sledujú každý môj pohyb. Aj keď je to divné, oveľa viac ma trápia robotické ramená.

Tvoria ich dve armatúry z brúsenej ocele zavesené na strope. Miesto dlaní a prstov majú zostavu znepokojivo penetračných nástrojov. Nemôžem povedať, že by sa mi to páčilo.

„Ššššštrrrri,“ chrčím. Vystačí to?

„Nesprávna odpoveď. Koľko je dva plus dva?“

Dofrasa! Zbieram všetky sily, čo v sebe dokážem nájsť. Okrem toho ma trocha zmáha panika. Dobré. Tá sa ešte možno zide.

„Ššššštyrrri,“ súkam zo seba s námahou.

„Správna odpoveď.“

Chvalabohu! Tak už viem hovoriť. Svojím spôsobom.

Uľavene si vydýchnem. Tak moment! Veď už ovládam aj svoj dych! Celkom vedome a úmyselne sa nadychujem. Mám sucho v ústach aj krku, no je to *moje* sucho. Mám to pod kontrolou.

Na tvári mám kyslíkovú masku. Je pevne prichytená k hlave a hadica z nej vedie kamsi dozadu.

Dokážem vstať?

Nie, ale dokážem trochu pohnúť hlavou. Viem si pozrieť na telo. Som nahý a pripojený na toľko hadičiek, že sa ich ani nesnažím zrátať. Po jednej v každom ramene, jedna v mojej „mužskej pýche“ a dve mi miznú v stehnách. Tipujem, že jedna bude aj tam, kde slnko nesvieti.

Toto nie je dobré.

Okrem toho zo mňa vedie množstvo elektród. Majú prísavky so snímačmi ako pri EKG, no sú po celom tele. Aspoňže ich nechali na koži a nezapichli dovnútra ako to ostatné.

„Kd...“ Miesto poriadnych slov len chrčím. Tak ešte raz. „Kde... to... som?“

„Koľko je tretia odmocnina z osem?“ odpovedá počítač otázkou. Nadýchnem sa a pomaly vyslovujem: „Dvakrát e na dva-i-pí.“

„Nesprávna odpoveď. Koľko je tretia odmocnina z osem?“

V skutočnosti vôbec nie je nesprávna. Len som chcel vedieť, aký je ten počítač bystrý. Výsledok? Nie veľmi.

„Dva,“ poviem.

„Správna odpoveď.“

Čakám ďalšie otázky, počítač však asi uspokojili tie predošlé.

Som unavený. Zaspávam.

Budím sa. Ako dlho som bol mimo? Asi nie krátko, lebo som odpočinutý. Aj oči otváram bez námahy. To je pokrok.

Skúšam hýbať prstami. Mrvia sa presne tak, ako som im prikázal. Fajn. Niekam sa dostávame.

„Registrujem pohyb rúk,“ oznamuje mi počítač. „Nehýbte sa.“

„Čo? Prečo...“

Prechádzajú po mne robotické ruky. Sú šialene rýchle. Kým si uvedomím, čo robia, odstránia mi z tela väčšinu hadičiek. Nič som necítil. Asi mám trochu umŕtvenú kožu.

Už ostávajú len tri: infúzia v jednom ramene, vývod zo zadku a katéter. Práve tých som sa chcel zbaviť ako prvých, ale dobre.

Dvíham pravú ruku a nechám ju zase spadnúť. Potom to isté s ľavou. Sú ťažké až hrôza. Niekoľkokrát to opakujem. Ruky mám celkom silné. Nedáva to zmysel. Musel som utrpieť niečo vážne a ležať tu dosť dlho. Prečo by ma inak pripájali na všetky tieto prístroje? Nemal by som mať atrofované svaly?

A nemali by tu byť lekári? Alebo aspoň nejaké nemocničné zvučky? A čo tá posteľ? Nie je hranatá, ale oválna, a zdá sa mi, že nestojí na nohách, ale je pripevnená k stene.

„Vyber...“ Nedopoviem to. Stále som unavený. „Vyber mi tie vývody...“

Počítač nereaguje.

Znova párkrát dvíham ruky. Pomrvím prstami na nohách. Môj stav sa rozhodne zlepšuje.

Naťahujem špičky dopredu, potom doboku. Ide to. Ohýbam nohy v kolenách. Aj tie sú v pohode. Nevyzerajú ako kulturistove, ale určite sú prisilné na niekoho, kto má byť na pokraji smrti. Na druhej strane netuším, aké by vlastne mali byť.

Zapriem sa dľaňami do postele a tlačím. Dvíham trup. Ja vstávam! Stojí ma to všetky sily, ale nevzdávam sa. Posteľ pritom trochu vibruje. Rozhodne to nie je normálne nemocničné lôžko. Keď už mám hlavu dosť vysoko, vidím, že čelo aj koniec postele sú napevno prichytené k stene. Je to vlastne visuté lôžko, čo sa nehojdá. Čudné.

Onedlho si už sedím na vývode zo zadku. Nie je to najpohodlnejšie, ale kedy už len môže byť trubica v konečníku pohodlná?

Aspoň sa môžem oveľa lepšie poobzerať. Táto miestnosť nevyzerá ako bežná nemocničná izba. Steny má z akéhosi plastu a má kruhový pôdorys. LED-ky na strope žiaria studeným bielym svetlom.

Na obľej stene sú pripevnené ešte ďalšie dve lôžka, každé s vlastným pacientom. Sme rozmiestnení do trojuholníka okolo ramien svojho mučiteľa, čo v strede trčia zo stropu. Dvoch spolupacientov poriadne nevidím – obaja sú zaborení do matraca, ako som bol pred chvíľou ja.

Nikde nevidím dvere. Je tu len rebrík, čo vedie k... poklopu? Rozhodne k čomusi okrúhlemu s kolesom na otváranie v strede. Áno, bude to nejaký poklop. Ako na ponorke, či čo. Možno sme všetci traja chytli nejakú nákazlivú chorobu a toto je vzduchotesná izolačka? Tu a tam vidím prieduchy a cítim, ako sa hýbe vzduch. Mohlo by to byť regulované prostredie.

Zvesím jednu nohu z postele. Trasie sa. Bleskovo sa ku mne rútia oceľové ramená. Až ma mykne, tesne predou mnou sa však zastavia. Asi sa ma chystajú zachytiť, keby som spadol.

„Registrujem plný rozsah pohybu,“ oznamuje počítač. „Uvedte svoje meno.“

„Pche! To akože fakt?“

„Nesprávna odpoveď. Druhý pokus: Uvedte svoje meno.“

Otvorím ústa, chystám sa odpovedať.

„No...“

„Nesprávna odpoveď. Tretí pokus: Uvedte svoje meno.“

„Hm...“

„Nesprávna odpoveď.“

Zaplavuje ma vlna únavy. Svojím spôsobom je to príjemné. Počítač mi musel intravenózne podať sedatíva.

„Počkááááj,“ mrmlem.

Oceľové ramená ma nežne ukladajú do postele.

Znova precitám. Jednu z robotických rúk mám rovno pred očami. Čo so mnou robí?

Až ma strasie – skôr od šoku ako od čohokoľvek iného. Rameno sa stiahne naspäť do stropu. Hmatám si po tvári, hľadám poškodené miesta. Jednu stranu mám hladkú, druhú drsnú.

„Ty si ma holil?“

„Registrujem prejavy vedomia,“ oznamuje mi počítač. „Uvedte svoje meno.“

„To stále neviem.“

„Nesprávna odpoveď. Druhý pokus: Uvedte svoje meno.“

Som beloch a hovorím po anglicky. Skúsme na to ísť štatisticky.
„J... John?“

„Nesprávna odpoveď. Tretí pokus: Uveďte svoje meno.“

Vyťahujem si infúziu z ruky. „Kašlem na teba!“

„Nesprávna odpoveď.“ Už zase na mňa siahajú oceľové ramená. Zgúľam sa z postele. Je to chyba – zvyšné dve hadičky mám ešte stále pripojené.

Tá zo zadku vyklzne bez problémov. Ani to nebolí. Z penisu mi však pri páde vytrhne stále nafúknutý katéter, a to *fakt* bolí. Akoby ste vymočili golfovú loptičku.

S vreskom sa zvíjam na zemi.

„Fyzická tieseň,“ vyhlasuje počítač. Jeho ramená sa na mňa snažia dočiahnuť. Leziem po podlahe mimo ich dosahu. Už som pod druhou posteľou. Nedosiahnu na mňa, no nevzdávajú to. Čakajú. Trpezlivosť im nechýba.

Zakláňam hlavu, lapám dych. Po chvíli bolesť ustúpi a ja si utieram slzy z očí.

Netuším, čo sa tu deje.

„Hej!“ kričím. „Zobudte sa!“

„Uveďte svoje meno,“ prikazuje mi.

„Myslím tých ľudí! Hej, vy dvaja, zobudte sa už konečne!“

„Nesprávna odpoveď,“ konštatuje počítač.

V rozkroku ma bolí, až sa z toho musím smiať. Je to absurdné. Navyše sa vo mne ozývajú endorfíny, takže sa mi miestnosť točí pred očami. Pozerám sa na katéter pri lôžku a neveriacky krútim hlavou. To monštrum mi prešlo močovou trubicou. No teda!

Pritom však aj niečo poškodilo. Na zemi vidím krv. Je to len tenká červená čiara...

Odpil som si z kávy, dojedol hrianku a kývol na čašníčku, že chcem platiť. Mohol by som ušetriť a jesť doma miesto toho, že chodím každý deň do bistra. Asi by to bol celkom dobrý nápad, keď zvažím, aký mám malý plat. Hrozne nerád však varím a milujem vajcia na slanine.

Čašníčka prikývla a prešla k pokladnici, že mi to nablokuje. Zároveň však prišli ďalší zákazníci, ktorých bolo treba usadiť.

Pozrel som sa na hodinky. Bolo krátko po siedmej ráno, nemal som sa kam ponáhľať. Do roboty som zvykol chodiť na sedem dvadsať, aby som sa mohol v pokoji pripraviť, no začínal som až o ôsmej. Vytiahol som mobil a prezrel si e-maily.

Pre: Astronomické kuriozity astrocuious@scilists.org

Od: (Irina Petrovová, PhD.) ipetrova@gaoran.ru

Predmet: Tenká červená čiara

Zamračil som sa na displej. Myslel som, že z tej skupiny som už dávno odhlásený. Veľa sa v nej nedialo, no pokiaľ si dobre spomínam, ak sa predsa len niečo objavilo, zvyklo to byť celkom zaujímavé. Partia astronómov, astrofyzikov a ďalších odborníkov s úzkou špecializáciou tam debatovala o všetkom, čo im pripadalo zvláštne.

Obzrel som sa za čašníčkou. Noví zákazníci sa pýtali na čosi z jedálneho lístka. Asi, či v Sallinom bufete podávajú bezlepkovú vegánsku trávu alebo také čosi. Dobráci zo San Francisca vedia človeka občas potrápiť.

Aj tak som nemal čo robiť, tak som ten e-mail otvoril.

Zdravíčko, profesionáli! Som doktorka Irina Petrovová a pracujem v Pulkovskom observatóriu v Sankt Peterburgu.

Obraciam sa na Vás s prosbou o pomoc.

Už dva roky pracujem na teórii, ktorá sa týka infračerveného vyžarovania hmlovín. V rámci toho robím detailné pozorovania v niektorých špecifických pásmach IR. Narazila som pritom na niečo divné – nie v hmlovine, ale priamo tu, v našej slnečnej sústave.

Je to veľmi slabá, no výrazná čiara, ktorá vyžaruje IR na dĺžke 25,984 mikrónu. Zdá sa, že len na nej a bez odchýlok.

Prikladám excelovskú tabuľku s nameranými dátami. Niektoré z nich som spracovala aj do 3D modelu.

Vidieť na ňom, že tá čiara vytvára nesúmerný oblúk, ktorý sa ťahá 37 miliónov kilometrov od severného pólu Slnka. V tomto bode sa prudko stáča od Slnka k Venuši. Za vrcholom sa rozširuje do lievika a pri Venuši je už široká ako celá planéta.

Jej infračervené vyžarovanie je veľmi slabé. Odhalila som ho len vďaka tomu, že som používala extrémne citlivé detekčné techniky na hľadanie IR žiarenia v hmlovinách.

Pre istotu som sa spojila s observatóriom Atacama v Čile. Podľa mňa je najlepšie na svete, čo sa týka pásma IR, a obsluha mi niečo dlhovala, tak sa na to pozrela. Moje pozorovania sa potvrdili.

Je veľa dôvodov, prečo sa dá v kozme nájsť IR žiarenie. Môžu ho spôsobovať vesmírny prach alebo iné čiastočky, od ktorých sa odráža slnečné svetlo, alebo nejaká molekulárna zlúčenina, ktorá pohlcuje energiu a vydáva ju v podobe IR. Tým by sa vysvetľovalo, prečo má stále rovnakú vlnovú dĺžku.

Najviac ma zaujal tvar toho oblúka. Môj prvý odhad bol, že ide o čiastočky, ktoré sa pohybujú pozdĺž magnetických siločiar, no Venuša nemá prakticky žiadne magnetické pole. Chýba jej magnetosféra aj ionosféra. Aká sila by prinútila častice odbočiť rovno k nej? A prečo by pritom žiarili?

Vítam všetky návrhy a teórie.

To malo byť akože čo?

Vybavilo sa mi to všetko naraz. Jednoducho sa mi to bez varovania objavilo v hlave.

O mne to veľa nevy povedalo. Žijem v San Franciscu, to si už pamätám. Mám rád dobré raňajky. Okrem toho som sa kedysi zaoberal astronómiou, ale teraz už nie?

Lenže môj mozog sa z nejakého dôvodu rozhodol, že by som si mal spomenúť práve na tento e-mail. Nie na banality, ako je vlastné meno.

Podvedomie sa mi snaží niečo povedať. Pohľad na krvavú mláčku mi musel pripomenúť „tenkú červenú čiaru“ z toho e-mailu. Ale čo to má spoločné so mnou?

Leziem spod postele, opieram sa chrbtom o stenu. Robotické ramená sa za mnou naťahujú, stále som však mimo ich dosahu.

Je čas pozrieť sa na ostatných pacientov. Neviem, kto som a prečo som práve tu, no aspoň nie som sám a ostatní sú... mŕtvi.

Áno. Jednoznačne mŕtvi. Bližšie pri mne leží žena, aspoň teda myslím. Ak nič iné, má dlhé vlasy. Inak však vyzerá ako múmia – zoschnutá koža na kostiach. Nepáchne. Nič v nej nehnie. Musela zomrieť už dávno.

Na druhej posteli je muž. Myslím, že je mŕtvy ešte dlhšie. Kožu má nielen úplne zoschnutú, ale už sa mu aj rozpadá.

Okej. Som tu s dvomi mŕtvolami. Mal by som byť zhnusený a vydesený, no nie som. Sú tak dlho po smrti, že už ani nevyzerajú ako ľudia. Napohľad pripomínajú skôr halloweenske dekorácie. Dúfam, že sme neboli priatelia – a ak áno, že si na to nespomeniem.

Mŕtvoly sú znepokojivé, ešte viac ma však trápi, že tu už ležia tak dlho. Veď mŕtvi sa odstraňujú aj z karantény, nie? Nech sa už stalo čokoľvek, muselo to byť poriadne zlé.

Vstávam. Ide mi to pomaly a pripravuje ma to o sily. Opieram sa o okraj postele so ženskou múmiou. Kníše sa a ja s ňou, darí sa mi však nespádnúť.

Robot sa na mňa vrhne, ale ja sa tisnem k stene.

Určite som bol v kóme. Áno. Čím viac o tom premýšľam, tým som si istejší.

Neviem, ako dlho tu už som, no ak ma sem umiestnili v rovnakom čase ako tých dvoch, nebude to krátko. Šúcham si napoly oholenú tvár. Tie ramená vyrobili na dlhodobú starostlivosť. Ďalší dôkaz, že som bol v kóme.

Čo keby som sa dostal k tomu poklopu?

Skúšam prvý krok. Po ňom ďalší. Potom klesám k zemi. Je toho na mňa priveľa. Musím si odpočinúť.

Prečo som taký slabý napriek vypracovaným svalom? A keď som bol v kóme, ako vlastne môžem mať svaly? Mal by som byť zoschnutá troska, nie svalovec z pláže.

Netuším, o čo tu ide. Čo mám robiť? Naozaj som chorý? Jasné, nie je mi najlepšie, no necítim sa choro. Nedvíha sa mi žalúdok. Nemám horúčku. Ale ak nie som chorý, prečo som bol v kóme? Žeby zranenie?

Ohmatám si hlavu. Nijaké opuchliny, jazvy ani obvazy. Aj zvyšok tela vyzerá celkom dobre. Ba nielen to. Som namakaný.

Aj by som súhlasne prikývol, ale odolám.

Skúsím to ešte raz. S námahou sa dvíham. Pripadá mi to ako vzpieranie, ale tentoraz to ide o niečo ľahšie. Som na tom čoraz lepšie – alebo aspoň dúfam.

Šuchcem sa popri stene, opieram sa o ňu chrbtom, aby som až tak nenamáhal nohy. Ramená sa za mnou v kuse naťahujú, stále však nedočiahnu.

Fučím, lapám dych. Mám pocit, akoby som práve zabehol maratón. Čo ak trpím nejakou pľúcnou chorobou? Čo ak ma izolovali pre moje vlastné dobro?

Konečne som pri rebríku. Zatackám sa a siaham na jednu z priečok. Som hrozne slabý. Ako mám vyliezť celých desať stôp?

Desať stôp.

Myslím v imperiálnych jednotkách. To niečo naznačuje. Asi som Američan. Alebo Angličan. Alebo Kanaďan. Aj tí používajú na kratšie vzdialenosti stopy a palce.

Pýtam sa sám seba: Koľko je to z L. A. do New Yorku? Automaticky odpovedám: Okolo 3 000 míľ. Kanaďan by to povedal v kilometroch. Takže som Angličan alebo Američan. Alebo Libérijčan.

Viem, že aj Libéria používa imperiálne miery, nepoznám však vlastné meno. Lezie mi to na nervy.

Zhlboka sa nadýchnem, uchopím rebrík oboma rukami a vyložíim naň jednu nohu. Ťahám sa nahor. Ide to pomaly, ale zvládnem

to. Okej, robím pokroky. Celé telo mám ako z olova – všetko ma stojí neskutočne veľa síl. Snažím sa vytiahnuť o stupienok vyššie, na to mi však už nezostali sily.

Padám dozadu. Toto bude bolieť.

Nebolí to. Pred dopadom ma robot chytí oceľovými ramenami, keďže som sa už zase dostal do ich dosahu. Ani na sekundu nezaváha. Nesie ma k posteli a ukladá ma na ňu ako malé decko.

A viete čo? Je to fajn. Aj tak som hrozne unavený a celkom mi prospeje poležať si. Ešte aj to, ako sa posteľ mierne kníše, ma chlácholí. Akurát mi nedá pokoja čosi na tom, ako som padal z rebríka. Prehrávam si to v hlave. Neviem, čo presne to bolo, ale niečo tam nesedí.

Hm...

Zaspávam.

„Jedlo.“

Na mojej hrudi sa ocitne tuba s pastou.

„Hm?“

„Jedlo,“ opakuje počítač.

Siaham na tubu. Je biela s čiernym nápisom DEŇ 1 – JEDLO 1.

„Čo to má byť, dofrasa?“

„Jedlo.“

Odskrutkujem uzáver a cítim čosi chutné. Okamžite sa mi zbiehajú sliny. Až teraz si uvedomujem, aký som hladný. Vytlačím trochu nechutne vyzerajúcej hmoty.

„Jedlo.“

Kto som, aby som sa vzpíeral počítačovému mocipánovi s oceľovými ramenami? Opatrne olížem ten hnus.

Prekristapána, to je dobré! Božské! Geniálne! Konzistenciou to pripomína hustý výpek, nie je to však až také slané. Vytlačám si to do úst a vychutnávam hotovú explóziu chutí. Lepšie ako sex, prisahám!

Chápem, čo sa tu deje. Bol som dlho v kóme, v ktorej ma živili umelo. Keď som sa zobudil, v bruchu som nemal napichnutú žiad-

nu hadičku, takže to zrejme robili inou, ktorú mi zaviedli do krku. Je to menej brutálny spôsob, ako živiť človeka, ktorý nemôže jesť, no nemá tráviace problémy. Udržiava sa tým v kondícii celý tráviaci systém. Pri zobúdzaní som ju nenašiel, ale vždy je lepšie odstrániť ju, kým sa pacient preberie.

Odkiaľ to viem? Som snáď doktor?

Vytláčam si do úst ďalší hlt neforemnej hmoty. Stále chutí úžasne. Dychtivo ju hltám, takže o chvíľu už v tube nie je nič. Dvíham ju ku kamere. „Ešte!“

„Jedlo skonsumované.“

„Ale ja som stále hladný! Daj mi ešte jednu!“

„Prídel potravín na toto jedlo sa vyčerpal.“

Dáva to zmysel. Môj tráviaci systém si musí zvyknúť na polotuhú stravu. S tým sa neradno ponáhľať. Keby som zjedol všetko, na čo mám chuť, asi by som sa povracal. Počítač vie, čo robí.

„Daj mi ešte jesť!“ Kašlem na to, či vie, čo robí. Som hladný!

„Prídel potravín na toto jedlo sa vyčerpal.“

„Ale no tak!“

Napriek tomu sa cítim nepomerne lepšie ako predtým. Jedlo mi okamžite dodalo energiu a som oddýchnutý.

Zgúľam sa z postele pripravený na útek k stene, ramená však ostávajú v nečinnosti. Teraz, keď som už jedol, mám asi nárok na voľný pohyb.

Pozerám sa na svoje nahé telo. Toto skrátka nie je správne. Síce sú tu okrem mňa len dve mŕtvolky, ale aj tak.

„Dáš mi nejaké oblečenie?“

Počítač mlčí.

„Fajn. Ako chceš.“

Vezmem z postele plachtu, omotám ju okolo seba, jeden roh si prehodím cez plece, zviažem ho s druhým a mám tógu.

„Registrujem samostatné riešenie problémov,“ oznamuje mi počítač. „Uvedte svoje meno.“

„Som cisár Komatóz. Pokľakni predo mnou!“

„Nesprávna odpoveď.“

Je čas pozrieť sa, kam vedie rebrík.

Neisto kráčam cez miestnosť. Aj samo osebe je to malé víťazstvo – už nepotrebujem vratké posteľe ani stenu, o ktorú by som sa oprel. Stojím na vlastných nohách.

Dôjdem k rebríku, chytám sa ho. Niežeby som sa potreboval niečoho držať, to nie, ale takto je to predsa len pohodlnejšie. Poklop hore nad ním vyzerá dosť masívne. Stavím sa, že je vzduchotesný. Určite bude aj zamknutý, ale musím to aspoň skúsiť.

Postavím sa na prvú priečku. Je to náročné, no ide to. Ďalšia priečka. Okej, už sa zabehávam. Pomaly, ale isto.

Vyšplhám až k poklopu. Jednou rukou sa držím rebríka a druhou skúšam koleso na otváranie. Pohlo sa!

„Laľa ho!“ vravím.

Laľa ho? To akože takto dávam najavo prekvapenie? No dobre, však môže byť, ale nečakal som, že to bude ako z polovice 20. storočia. Čo za čudáka to som?

Po troch otočkách to hlasno cvakne. Poklop sa otvára nadol, rovno na mňa. Uhnem sa mu a on sa otvorí naplno. Sloboda!

Aspoň teda nejaká.

Za poklopom je len tma. Trocha hrozivé, ale je to predsa len pokrok.

Vytiahnem sa z rebríka na podlahu druhej miestnosti. Automaticky sa pritom zažnú svetlá. Zjavne ich má na starosti počítač.

Miestnosť má rovnaký tvar a rozmery ako tá pod ňou. Zase ďalší kruh.

Stojí tam napevno uchytený laboratórny stôl. Pri ňom sú k podlahe prichytené aj tri laboratórne stoličky. Všade naokolo vidím rôznu laboratórnu výbavu. Všetko je pripevnené k stolom a policiam uchyteným o podlahu. Vyzerá to, akoby túto miestnosť chystali na silné zemetrasenie.

Rebrík na stene vedie k ďalšiemu poklopu v strope.

Som v dobre vybavenom laboratóriu. Odkedy majú pacienti v izolácii prístup do labákov? Navyše to ani nevyzerá ako lekársky labák. Čo sa to tu deje, dokelu?

Dokelu? To ako fakt? Možno mám malé deti. Alebo som hlboko veriaci.

Postavím sa, aby som lepšie videl.

Menšie laboratórne zariadenie je priskrutkované k stolu. Vidím mikroskop s 8 000-násobným priblížením, autokláv, batériu skúmaviek, zásuvky na materiál, chladničku na vzorky, pec, pipety... Tak moment. Odkiaľ poznám všetky tie slová?

Obraciam pozornosť na väčšie zariadenie pri stenách. Skenovací elektrónový mikroskop, 3D tlačiareň s možnosťou výroby predmetov menších ako jeden milimeter, fréza s 11 oskami, laserový interferometer, vákuová komora s objemom meter kubický – presne viem, čo je čo. Aj ako to používať.

Som vedec! Konečne sa niekam dostávame! Je načase ísť na to vedecky. Okej, geniálny mozog, niečo vymysli!

... som hladný.

Si ma teda poriadne sklamal, mozog!

Ale dobre. Nemám šajnu, načo je tu labák a prečo ma doň pustili. Ideme ďalej!

Poklop na strope je vo výške desať stôp. Čaká ma ďalšie dobrodružstvo s rebríkom. Tak ako predtým, aj teraz si to vyžaduje priam nadľudské úsilie. Môj stav sa možno zlepšuje, ale celkom v pohode rozhodne nie som.

Bože, ja som ale ťažký! Nakoniec sa dostanem na vrchol, no len z posledných síl.

Pevnejšie zovriem priečku a pokrútim kolesom. Nejde to.

„Na odomknutie prielezu uveďte svoje meno,“ ozýva sa počítač.

„Ale ja ho neviem!“

„Nesprávna odpoveď.“

Tresnem po kolese. Ani sa nepohne, ale zato dľaň bolí ako fras. Takže... Okej. Nejde to.

Musím s tým počkať. Možno si onedlho spomeniem, ako sa volám. Alebo to možno nájdem niekde napísané.

Leziem naspäť dolu. Aspoň teda chcem. Povedali by ste, že liezť dolu bude ľahšie ako hore, ale nie. Kdeže. Miesto toho, aby som sa

ladne spustil, kladiem nohu na priečku v nešíkovnom uhle, pošmykne sa mi ruka a padám ako idiot.

Trepem končatinami ako zúriva mačka a snažím sa niečoho zachytiť. Nie je to ani trocha dobrý nápad. Dopadnem na stôl a kopnem písťalou do skrinky so zásuvkami. Bolí to ako sviňa! Kričím, šúcham si nohu, zvíjiam sa na stole, až z neho spadnem na zem.

Nie sú tam žiadne robotické ramená, čo by ma zachytili. Vyradí mi dych. Akoby to nestačilo, ešte sa na mňa zvalí skrinka, otvoria sa zásuvky a zasypú ma laboratórne potreby. Vatové tampóny nie sú problém. Skúmvavky bolia len trocha (a napodiv sa ani nerozbijú). Potom mi rovno doprostred čela tresne zvinovací meter.

Padajú aj ďalšie veci, ja mám však priveľa starostí s rastúcou hrčou na čele. Aký ťažký bol ten meter? Padá len tri stopy a takto ma doráňa?

„Tak toto sa mi nepodarilo,“ hovorím do prázdna. Celé je to trápne, takmer ako z grotesky s Charliem Chaplinom.

No... Vlastne to bolo presne ako v groteske. Všetko trocha prehnané.

Máta ma pocit, že tu fakt niečo nesedí.

Beriem najbližšiu skúmvavku a hádzem ju do výšky. Padá k zemi presne tak, ako má, stále ma to však dráždi. Padajúce predmety vo mne čosi evokujú. Ale čo?

Čo by mi mohlo pomôcť? No, mám tu kompletne vybavené laboratórium a viem, ako ho používať. Ale čím začať? Prezerám si veci, čo popadali na zem. Skúmvavky, výterové tyčinky, paličky ako od nanuku, digitálne stopky, pipety, lepiaca páska, pero...

Okej. Možno tu predsa len mám všetko, čo mi treba.

Dvíham sa na nohy, oprašujem si tógu. Nie je na nej prach – celý môj svet je akýsi sterilný –, ale zvyk je železná košeľa.

Beriem zvinovací meter a pozerám sa naň. Meria v centimetroch. Žeby som bol v Európe? To je jedno. Vezmem si aj stopky. Sú robustné ako niečo, čo by ste si zobrali na túru do hôr. Majú pevný plastový kryt potiahnutý gumou. Sú nepochybne vodotesné, ale zároveň mŕtve ako kus šutra. LCD displej neukazuje vôbec nič.

Skúšam pár tlačidiel. Stále nič. Obraciam ich a prezerám si zadný panel. Možno v niektorej zo zásuviek nájdem baterky, čo do nich budú sedieť. Spod krytu vytŕča kúšтик červeného plastu. Skusmo zaň potiahnem a on vylezie celý. Stopky s pípnutím ožijú.

Takmer ako hračky, čo sa dodávajú už aj s batériou. Ten plast tam bol na to, aby sa nevybila, kým sa daná vec nezačne používať. Okej, takže stopky sú celkom nové. Celý tento labák je vlastne ako nový. Čistý, uprataný, bez známok používania. Nevie, čo si o tom myslieť.

Hrám sa so stopkami, kým nemám jasno, ako sa ovládajú. Je to celkom jednoduché.

Metrom zmeriam výšku stola. Po dolnú hranu meria 91 centimetrov.

Do rúk beriem skúmavku. Nie je zo skla. Bude to nejaký plast s vysokou hustotou alebo také niečo. Rozhodne sa nerozbila, ani keď padla na tvrdý povrch z výšky troch stôp. Nech ju už vyrobili z čokoľvek, je dosť hustá na to, aby sa dal zanedbať odpor vzduchu.

Kladiem ju na stôl a chystám si stopky. Jednou rukou ju z neho nechám spadnúť a druhou zapínam meranie času. Dopadne po zhruba 0,37 sekunde. To je akosi rýchlo! Dúfam, že výsledky neskresľuje môj reakčný čas.

Píšem si výsledok na ruku – papier som ešte nenašiel.

Zase ju vyložím na stôl a celé to zopakujem. Tentoraz mi vychádza 0,33 sekundy. Celkovo to robím dvadsaťkrát, aby som minimalizoval chybovosť pri zapínaní a vypínaní stopiek. Vychádza mi priemer 0,348 sekundy. Ruku už mám popísanú ako školskú tabuľu, ale to je v pohode.

0,348 sekundy. Vzdialenosť sa rovná polovica zrýchlenia krát čas na druhú. Tieto vzorce sa mi v hlave vynárajú celkom samy. Úplne prirodzene. Fyziku zjavne ovládam. Dobre vedieť.

Tak to teda zrátam a výsledok sa mi ani trocha nepáči. V tejto miestnosti je privysoká gravitácia. Vyšlo mi 15 metrov za sekundu a malo to byť 9,8. Preto mi padajúce veci pripadali akési divné. Padali príliš rýchlo. Preto som taký slabý, aj keď mám v poriadku svaly. Všetko tu váži o polovicu viac, ako je bežné.

Veci sa však majú tak, že gravitáciu nič neovplyvní. Nemôžete ju len tak zvýšiť či znížiť. Je pevne daná. Na Zemi pôsobí gravitačná sila so zrýchlením 9,8 metra za sekundu. No a ja zažívam vyššiu, na čo existuje len jediné vysvetlenie.

Nie som na Zemi.

2. KAPITOLA

Okej, dýchaj. Netreba robiť unáhlené závery. Áno, je tu príliš vysoká gravitácia. Odpichni sa od toho a nájdi nejaké rozumné vysvetlenie.

Mohol by som byť v centrifúge, ale musela by byť poriadne veľká. Na Zemi pôsobí gravitácia s hodnotou 1 g, takže tieto miestnosti by sa mohli nachádzať na konci dlhého ramena, jazdiť po kruhovej dráhe alebo tak nejako. V kombinácii so zemskou gravitáciou by sa dalo dosiahnuť aj 15 metrov za sekundu na druhú.

Ale prečo by niekto staval laboratórium s ošetrovňou vo veľkej odstredivke? To fakt neviem. Dá sa to vôbec uskutočniť? Aký by musela mať polomer? Ako rýchlo by sa musela pohybovať?

Toto by som azda aj vedel zistiť. Potrebujem len presný akcelerometer. Stopovať čas pádu predmetov je fajn na hrubý odhad, ale presnosť limituje môj reakčný čas pri stláčaní stopiek. Potrebujem niečo lepšie, no a to niečo je kus špagátu.

Prezriem zásuvky.

V prvej polovici som našiel skoro všetky laboratórne potreby okrem špagátu. Už to skoro vzdám, keď konečne narazím na cievku s nylonovou niťou.

„To je ono!“ Pár stôp z nej odvinem a odhryznem. Na jednom konci urobím slučku a na druhý uviažem zvinovací meter ako závažie. Už zostáva len niekam ho zavesiť.

Rovno nad hlavou mám poklop. Leziem k nemu (ľahšie ako predtým) a prehodím slučku cez obruč kolesa. Prevlečiem ňou druhý koniec so závažím a nechám ho spadnúť, aby sa niť napla.

A mám kyvadlo.

Kyvadlá majú jednu super vlastnosť: čas na jeden kmit – perióda – sa nemení podľa jeho šírky. Ak má veľa energie, bude kmitať ďalej a s väčšou rýchlosťou, no perióda závisí len od dvoch vecí: dĺžky ramena a gravitácie.

Natiahnem ho na jednu stranu, pustím a zapnem stopky. Kyvadlo sa kýva a ja rátam cykly. Nie je to napínavé. Skoro by ma to aj uspaľo, ale odolám.

Po desiatich minútach sa už takmer nehýbe, takže by to mohlo stačiť. Výsledok: 346 plných cyklov za desať minút.

Meriam vzdialenosť od kolesa po zem. Je to niečo vyše dva a pol metra. Idem naspäť do „spálne“. Zdolať rebrík mi ani tentoraz nerobí žiadne problémy. Cítim sa oveľa lepšie. Jedlo mi veľmi naozaj pomohlo.

„Uvedte svoje meno,“ vyzve ma počítač.

Prezerám si tógu z plachty. „Som veľký filozof Pendulus.“

„Nesprávna odpoveď.“

Veším kyvadlo na jednu z robotických rúk pod stropom. Dúfam, že sa teraz chvíľu nepohne. Odhadujem jej vzdialenosť od stropu... Povedzme jeden meter. Kyvadlo je teraz o štyri a pol metra nižšie ako predtým.

Opakujem experiment. Stopujem desať minút, rátam cykly. Výsledok: 346. Rovnako ako na poschodí.

No teda!

Čím ste v centrifúge ďalej od stredu, tým väčšia odstredivá sila na vás pôsobí. Keby som teda bol v centrifúge, „gravitácia“ tu dolu by mala byť väčšia ako o poschodie vyššie. No a ona nie je, beštia. Aspoň nie natoľko, aby ovplyvnila počet cyklov.

Ale čo ak som vo fakt veľkej centrifúge? Čo ak je taká veľká, že rozdiel odstredivej sily tu a na poschodí nestačí na merateľné ovplyvnenie kyvadla?

Tak sa pozrime... vzorec pre kyvadlo... vzorec pre centrifúgu... Ale moment! Nemám skutočnú silu, len počet cyklov, takže tu je ešte jeden faktor X... Toto je fakt podnetná záležitosť!

Mám pero, ale papier nie. Nevadí – sú tu steny. Hodnú chvíľu sa hrám na šialeného vedca čmárajúceho po stene a výsledok je na svete.

Povedzme, že som v centrifúge na Zemi. Znamená to, že odstredivka poskytuje len časť sily a zvyšok dodáva Zem. Podľa mojich výpočtov (aj s primeraným odôvodnením) by tá centrifúga musela mať priemer 700 metrov a rotovala by rýchlosťou 88 metrov za sekundu – vyše 300 kilometrov za hodinu!

Hm... Pri vedeckých problémoch myslím skôr v sústave SI. Tak to vedci robia, nie? Dokonca aj tí, ktorí vyrástli v Amerike.

Tak či onak, bola by to najväčšia centrifúga, akú ľudstvo kedy vyrobilo – a prečo by ju niekto staval? Navyše by musela byť neskutočne hlučná. Rútiť sa vzduchom 300 kilometrov za hodinu? Ak nič iné, miestami by dochádzalo k turbulencii, nehovoriac už o zavýjaní vetra. No a tu nič také nepočuť.

Je to čoraz divnejšie. Okej, čo ak som vo vesmíre? Tam by neboli ani turbulencia, ani vietor, no ani gravitácia, takže by centrifúga musela byť o to väčšia.

Ďalšie výpočty, ďalší kus počmáranej steny. Musela by mať polomer 1 280 metrov – takmer celú míľu. Ľudstvo vo vesmíre nepostavilo nič ani zďaleka také veľké.

Takže nie som ani v centrifúge, ani na Zemi.

Na inej planéte? To neseďí. Žiadna iná planéta, mesiac ani asteroid v slnečnej sústave nemá takú veľkú gravitáciu. Zem je v nej najväčšie pevné teleso. Jasně, plynné obry sú väčšie, ale pokiaľ sa nevznášam v balóne v búrlivej atmosfére Jupitera, takúto veľkú silu nemám kde zažiť.

Odkiaľ to všetko viem? Netuším. Pripadá mi to celkom prirodzené – ako informácie, ktoré používam neustále. Možno som astro-

nóm alebo špecialista na planéty. Možno robím v NASA alebo ESA alebo...

S Marissou som každý štvrtok večeral u Murphyho na Gough Street. Chodili sme tam na šiestu, a keďže o nás personál vedel, vždy sme mali ten istý stôl.

Zoznámili sme sa, keď pred necelými dvadsiatimi rokmi chodila s mojím spolubývajúcim z intráku. Ich vzťah (ako to už na výške chodí) bol od začiatku odsúdený na zánik a do troch mesiacov sa rozišli. So mnou sa však priatelila aj ďalej.

Keď ma zbadala uvádzačka, len mi s úsmevom ukázala na náš zvyčajný stôl. Prebojoval som sa gýčovým interiérom k Marisse. Pred sebou mala prázdny pohár od whisky a druhý si práve dvíhala k ústam. Začala akosi priskoro.

„Nejako si sa rozbehla,“ oslovil som ju.

Sklonila zrak a len sa ticho pohrávala s whisky.

„Čo sa deje?“ Posadil som sa oproti nej.

Odpila si z pohára. „Ťažký deň v robote.“

Kývol som na čašníka. Prikývol a ani sa neobťažoval k nám ísť. Vedel, že chcem stredne prepečený biftek z vysokej roštenky, zemiakové pyré a veľký Guinness. Tak ako vždy.

„Aký ťažký môže byť?“ opýtal som sa. „Fajnové štátne zamestnanie na ministerstve energetiky. Veď tam máš... koľko? Dvadsať dní dovolenky ročne? A na to, aby ti platili, stačí poctivo dochádzať, nie?“

Stále nič. Ani sa neusmiala.

„Ale no tak!“ súrila som ju. „Kto ti šliapol na kurie oko?“

Vzdychla si. „Počul si o Petrovovej línii?“

„Iste. Zaujímavá záhada. Tipoval by som to na slnečné vyžarovanie. Venuša nemá magnetické pole, ale môže priťahovať častice s pozitívnym nábojom, lebo po elektrickej stránke je neutrálna...“

„Nie,“ prerušila ma. „Ide o niečo iné. Nevieme presne, o čo, ale je to... Iné. Kašľať na to. Najedzme sa.“

Odfrkol som si. „No tak, Marissa, vyklop to! Čo je to s tebou?“

Zamyslela sa nad tým. „Vlastne prečo nie? Aj tak sa to do dvanásť-tich hodín dozvieš od prezidenta.“

„Od prezidenta?“ nechápal som. „To akože od prezidenta Spojených štátov amerických?“

Znova si odpila z whisky. „Počul si už o Amaterasu? Je to japonská sonda.“

„Pravdaže,“ odvetil som. „JAXA z nej dostáva super dáta. Obieha Slnko asi na polceste medzi Merkúrom a Venušou. Má k dispozícii dvadsať rôznych prístrojov a...“

„Hej, viem,“ nenechala ma to dopovedať. „No a podľa jej dát klesá slnečný výkon.“

Mykol som plecóm. „No a? Kde v slnečnom cykle sme?“

Pokrútila hlavou. „Nie je to jedenástočným cyklom. Je to niečím iným. Japonci vzali cyklus do úvahy, ale aj tak našli klesajúci trend. Vravajú, že Slnko žiari o nula celých jednu stotinu percenta menej, ako by malo.“

„Okej. To je naozaj zaujímavé, ale asi nie až na tri whisky pred večerou.“

Stisla pery. „Presne to som si hovorila aj ja. Oni však vravia, že pokles sa stupňuje a rýchlosť stupňovania rastie. Je exponenciálny, akurát ho zachytili veľmi skoro, lebo majú extrémne citlivé prístroje.“

Odtiahol som sa od nej. „Ja ti neviem, Marissa. Odhaliť tak skoro exponenciálny pokles je dosť nepravdepodobné. Ale dobre, povedzme, že vedci z JAXA sa nemýlia. Kam tá energia mizne?“

„V Petrovovej línii.“

„Čo?“

„JAXA sa zamerala na Petrovovej líniu a zistila, že jej jas rastie priamo úmerne s poklesom slnečného výkonu. Neviem ako, ale Petrovovej línia kradne Slnku energiu.“

Vytiahla z kabelky stoh papierov a položila ich na stôl. Boli na nich samé tabuľky a grafy. Hrabala sa v nich, kým nenašla ten pravý, a posunula ho ku mne.

Os X mala označenie ČAS a Y zase STRATA LUMINOZITY. Krivka bola exponenciálna, presne ako vravela.

„Toto nemôže byť pravda,“ povedal som.

„Ale je,“ namietla. „V priebehu najbližších deviatich rokov klesne slnečný výkon o celé percento. Za dvadsať to už bude päť percent. Je to zlé. Je to veľmi zlé.“

Nevedel som odtrhnúť pohľad od grafu. „To by znamenalo novú dobu ľadovú. Akože... hneď teraz.“

„Prinajmenšom. K tomu treba ešte prirátať klesajúcu úrodu, masový hladomor a čo ja viem čo ešte.“

Pokrútil som hlavou. „Ako môže Slnko takto náhle vyhasínať? Veď je to hviezda, prepána! Hviezdy sa nemenia zo dňa na deň. Trvá im to milióny rokov, nie desiatky. To predsa vieš.“

„Nie, neviem. Kedysi som to vedela. Dnes viem len to, že nám Slnko umiera pred očami.“

„Ako...“ Zamračil som sa.

Hodila do seba zvyšok whisky. „Zajtra ráno prezident osloví celú krajinu. Myslím, že to skoorinovali s ostatnými svetovými lídrami, aby sa to dozvedeli všetci naraz.“

Čašník predo mňa postavil Guinness. „Nech sa páči, pane. Bifteky budú čo nevidieť.“

„Doneste mi ešte jednu,“ ukázala Marissa na prázdny pohár.

„Radšej dve,“ dodal som.

Žmurkám. Ďalší záblesk mojej minulosti.

Naozaj sa to stalo? Alebo je to len náhodná spomienka na rozhovor s niekým, kto podľahol jednej zo záplavy konšpiračných teórií o konci sveta?

Nie. Skutočne sa to deje. Desí ma čo i len na to pomyslieť. A nejde len o náhlu hrôzu. Je to des, na ktorý som si dávno zvykol. Taký, čo má v mojej mysli vyhradené stále miesto. Nosím ho v sebe už dlho.

Takže to bude pravda. Slnko umiera a som do toho nejako zapletený aj ja. Nielen ako obyčajný človek, ktorý zomrie so všetkými ostatnými – aktívne. Nevieť sa zbaviť pocitu zodpovednosti.

Moje podvedomie má vlastné priority a zúfalo sa mi snaží povedať práve toto. Myslím, že mojou úlohou je vyriešiť Petrovovej problém.

... v malom laboratóriu s tógou z plachty miesto oblečenia, bez predstavy, kto vlastne som, a bez pomoci, ak nerátam tupý počítač a dvoch mumifikovaných spolubývajúcich.

Zahmlieva sa mi pred očami. Utieram si ich. Slzy. Ani si... Ani neviem, ako sa volajú. Ale... boli to moji priatelia. Spolupracovníci.

Až teraz si uvedomujem, že som sa k nim celý čas obracal chrbtom. Robil som, čo sa dalo, aby som sa vyhol pohľadu na nich. Čmáral som po stene ako šialenec s mŕtvolami priateľov hneď za sebou.

Už to však nemám čím odďaľovať. Obrátim sa k nim.

Vzlykám. Prišlo to bez varovania. Odrazu mám hlavu plnú útržkovitých spomienok. Ona bola vtipná – nikdy nemusela po vtip chodiť ďaleko. On bol profesionál s nervami z ocele. Myslím, že bol z armády. Rozhodne to bol náš veliteľ.

Padám na zem, schovávam si tvár do dlaní. Už to nemôžem ďalej zdržiavať. Plačem ako malé decko. Boli sme oveľa viac ako len priatelia. Ani slovo „tím“ to celkom nevystihuje. Boli sme...

Mám to na jazyku...

Konečne mi do mysle vklízne to správne slovo. Muselo počkať, kým sa nebudem pozerieť, aby sa tam mohlo nepozorovane dostať.

Posádka. Boli sme posádka. Teraz to už viem. Nevie, ako môžeme mať gravitáciu, ale sme na vesmírnej lodi.

Veci do seba začínajú zapadať. Neboli sme chorí. Hibernovali nás.

Ale tieto postele nie sú žiadne magické komory na zastavenie času ako vo filmoch. Nefunguje tu žiadna špeciálna technológia. Myslím, že sme boli v umelo navodenej kóme. Hadičky na kŕmenie, infúzie, neprestajný lekársky dohľad. Všetko, čo telo potrebuje. Robot nám zrejme ramenami menil posteľné obliečky, prevracal nás, aby nevznikli preležaniny, a všetko ostatné, čo robia sestričky na JIS-ke.

Okrem toho nás udržiaval vo forme. Elektródami po celom tele stimuloval svaly. V jednom kuse sme cvičili.

Kóma je však stále nebezpečná. Extrémne riskantná. Prežil som len ja, aj to s mozgom na kašu.

Podídem k žene. Pri pohľade na ňu sa vlastne cítim lepšie. Možno je to psychologické uzavretie traumy alebo len pokoj, aký prichádza, keď sa človek dobre vyplače.

Múmia nemá žiadne hadičky ani trubice. Nič ju nemonitoruje. V zoschnutom zápästí vidím malú dierku. V čase smrti v ňom asi mala infúziu. Ranka sa už nemohla zahojiť.

Keď zomrela, počítač z nej všetko povytáhoval a odpojil. Logické. Nemá význam mrhať zdrojmi na mŕtvych. Takto toho ostane viac pre tých, ktorí prežili.

Pre mňa.

Zhlboka sa nadýchnem, pomaly vydýchnem. Len pokojne. Musím si zachovať chladnú hlavu. V tej chvíli sa mi toho vybavuje nepomerne viac – posádka, niektoré charakterové črty jej členov a fakt, že som na vesmírnej lodi (zdesím sa z toho až neskôr). Poin-ta je, že si spomínam na čoraz viac vecí, a už nie celkom náhodne, ale keď sám chcem. Mal by som sa na to sústrediť, no premáha ma smútok.

„Jedlo,“ oznamuje počítač.

Uprostred stropu sa otvára panel a padá z neho tuba. Jedno z ramien ju chyťí a položí na moju posteľ. Nesie pyšné označenie DEŇ 1 – JEDLO 2.

Nemám chuť, no len čo tubu zahliadnem, začne mi škvíkať v žalúdku. Nech som už v akomkoľvek psychickom rozpoložení, telo potrebuje živiny.

Otváram tubu, vytláčam si ju do úst.

Musím uznať, že aj tentoraz je to hotová explózia chutí. Chutí to ako kuracina s trochou zeleniny. Nevieť v tom nahmatať ani jednú hrudku. Samozrejme – je to v podstate detská výživa. Na druhej strane je trocha hustejšia ako tá prvá. Môj tráviaci trakt si má postupne zvyknúť na tuhú stravu.

„Vodu?“ ozvem sa medzi hltmi.

Znova sa otvára panel na strope, tentoraz s kovovým valcom. Rameno mi ho dá rovno do ruky. Je na ňom nápis PITNÁ VODA. Odskrutkujem ho a, pravdaže, je plný vody.

Trochu si uchlípnem. Má izbovú teplotu a je totálne vyprchaná. Zrejme destilovaná, bez minerálov, ale voda je voda.

Dojem aj zvyšok tuby. Ešte mi nebolo treba na záchod, ale skôr či neskôr to príde. Radšej by som sa nevyprázdňoval len tak na podlahu.

„Záchod?“ skúšam.

Jeden z panelov na stene sa otočí a odhalí kovovú misu. Trčí rovno zo steny ako vo väzenskej cele. Obzerám si ju. Má tlačidlá a displeje. Myslím, že vnútri bude podtlaková trubica. Nikde žiadna voda. Tento záchod je určený na použitie v beztiažovom stave. Prečo?

„Okej, ehm... Zavrieť záchod.“

Panel sa znova otočí. Záchod je preč.

Dobre. Som najedený a všetko mi hneď pripadá trochu lepšie. Jedlo vie s človekom robiť hotové divy.

Musím sa sústrediť na niečo pozitívne. Žijem. Nech už mojich priateľov zabilo čokoľvek, ja som to prežil. Som vo vesmírnom plavidle – detaily nepoznám, ale toto je kozmická loď a zdá sa, že funguje bezchybne.

Zlepšuje sa aj môj mentálny stav. Tým som si istý.

Sadám si na zem a prekrížim si nohy. Je načase skúsiť aj niečo aktívne. Zatváram oči, dovoľm mysli, aby svojvoľne blúdila. Chcem si na niečo spomenúť. Môže to byť čokoľvek, ale chcem si to vybaviť celkom úmyselne. Chcem v sebe iniciovať nejakú spomienku. Uvidíme, aká bude.

Začnem niečím, čo ma naplní šťastím. Napríklad vedou. Pri drobných experimentoch, čo som zatiaľ robil, som cítil nefalšované nadšenie. Možno by som teda mal myslieť na vedu a...

Vytiahol som z mikrovlnky horúce špagety – hotové jedlo zo supermarketu – a odniesol som si ich na gauč. Odrhol som z nich plastový obal a vyhol sa žeravej pare.

Zapol som na telke zvuk a počúval priamy prenos. Niekoľko kolegov a priateľov ma volalo, nech si ho pozriem s nimi, no ja som ho chcel vidieť bez odpovedania na zbytočné otázky. Chcel som si ho vychutnať v pokoji.

Bol to najsledovanejší prenos v dejinách. Jeho sledovanosť porazila pristátie na Mesiaci aj finále Svetového pohára. Všetky stanice, streamovacie služby, spravodajské webstránky aj miestne kanály vysielali to isté – priamy prenos z NASA.

Novinárka stála s postarším mužom v priestore pre divákov na konci letovej riadiacej miestnosti. Za nimi sa muži a ženy v modrých košeliach sústredili na svoje terminály.

„Tu je Sandra Eliasová,“ povedala. „Hlásim sa z Laboratória prúdového pohonu v kalifornskej Pasadene. Som tu s doktorom Brownom, vedúcim planetárnych vied v NASA.“

Obrátila sa k nemu. „Ako to vyzerá, pán doktor?“

Browne si odkašlal. „Máme potvrdené, že ArcLight sa pred zhruba deväťdesiatimi minútami úspešne dostala na obežnú dráhu Venuše. Teraz už len čakáme na prvé dáta.“

Od chvíle, keď JAXA zverejnila Petrovovej problém, ubehol hektický rok. Jedna štúdia za druhou potvrdzovali, že japonská agentúra má pravdu, čas beží a svet musí zistiť, čo sa deje. Preto sa zrodil projekt ArcLight.

Situácia všetkých desila, no samotný projekt bol úchvatný. Môj vnútorný nadšenec jednoducho musel plesať.

ArcLight bola najdrahšia vesmírna sonda, akú ľudstvo kedy vyrobilo. Svet potreboval odpovede a nemal čas. Keby ste za normálnych okolností požiadali vesmírnu agentúru, aby do roka vyslal sondu na Venušu, vysmiala by sa vám do tváre, ale s neobmedzeným rozpočtom sa dajú robiť neuveriteľné veci. USA, Európska únia, Rusko, Čína, India a Japonsko zaplatili všetko, čo bolo treba.

„Povedzte nám o lete na Venušu,“ vyzvala Browna reportérka. „Prečo je taký náročný?“

„Hlavný problém je s palivom,“ spustil vopred pripravenú odpoveď. „Existujú špecifické obdobia – hovoríme im aj ‚letové okná‘ –

keď sa dá k Venuši doletieť s minimálnou spotrebou paliva, ale v súčasnosti nie je žiadne takéto okno ani na dohľad. Preto sme museli vyniesť do kozmu ohromné množstvo paliva, aby sme sa vôbec dostali na obežnú dráhu.“

„Inak povedané, prišlo to v nevhodnom čase?“

„Myslím, že na vyhasnutie Slnka nie je nikdy vhodný čas.“

„Máte pravdu. Pokračujte, prosím.“

„Venuša sa v porovnaní so Zemou pohybuje veľmi rýchlo, takže ďalšie palivo bolo treba na to, aby ju ArcLight dohnala. Aj za ideálnych podmienok je oveľa náročnejšie dostať sondu na Venušu ako na Mars.“

„Úžasné. Úžasné. Ale, pán doktor, niektorí sa pýtajú, prečo sa s tou planétou vôbec trápime? Petrovovej lúnia je veľmi dlhá, ťahá sa od Slnka až po Venušu. Prečo k nej neletíme niekde bližšie?“

„Lebo pri Venuši je najširšia. Rozširuje sa na celú planétu. Navyše tam môžeme využiť gravitáciu planéty. ArcLight ju dvanásťkrát obletí a zakaždým pritom odoberie vzorky z línie.“

„Z čoho sa podľa vás skladá?“

„To netušíme,“ pripustil. „Absolútne nevieme. Onedlho by sme však mohli mať odpovede. Keď ArcLight dokončí tento oblet, mala by mať dosť materiálu na prvú analýzu.“

„Čo presne sa dá čakať ešte dnes?“

„Nie je toho veľa. Palubný počítač má k dispozícii len výkonný mikroskop a spektrometer. Cieľom misie je najmä priviezť vzorky na Zem. To sa podarí až za ďalšie tri mesiace. Palubné laboratórium slúži len ako záloha, aby sme mali aspoň niečo, keby došlo k poruche počas návratu na Zem.“

„Ako vždy, máte to výborne naplánované, pán doktor.“

„Je to štandardný postup.“

Odkiaľsi zozadu sa ozval aplauz.

„Počujem...“ Reportérka počkala, kým aspoň trocha neutíchnu. „Počujem, že obeh sa dokončil a na Zem prúdia dáta...“

Hlavná obrazovka v riadiacej miestnosti sa zmenila z farebnej na čiernobiely. Bolo na nej čosi sivé s roztrúsenými čiernymi bodkami.

„Na čo sa to pozeráme, pán doktor?“ opýtala sa.

„Na prenos z interného mikroskopu,“ odvetil Browne. „S desaťtisíc násobným zväčšením. Tie čierne bodky majú veľkosť okolo desať mikrónov.“

„A tie sme od začiatku hľadali?“ vyzvedala reportérka.

„Naisto sa to povedať nedá,“ vysvetlil jej. „Mohli by to byť len čiastočky hviezdneho prachu. Každú planétu kvôli gravitácii oblieha prachový oblak.“

„No, doriti!“ skríkol ktosi v pozadí. Niekoľko ďalších zhíklo.

Reportérka sa zachichotala. „V JPL panuje napätá atmosféra. Vysielame naživo, takže sa ospravedľujeme za prípadné...“

„Božemôj!“ skríkol Browne.

Na hlavnej obrazovke sa objavovali ďalšie a ďalšie zábery. Všetky boli takmer rovnaké.

Takmer.

Reportérka sa na ne pozrela. „Tie čiastočky sa... hýbu?“

Sled obrazov ukazoval, ako sa presúvajú v svojom prostredí.

Odkášala si a predniesla niečo, čo mnohí označovali za najväčšie podcenenie situácie v našom storočí: „Aj vám pripadajú tak trocha ako mikróby?“

„Telemetria!“ kričal doktor Browne. „Nemáme v sonde nejaké vibrácie?“

„Už som to overoval,“ odvetil mu ktosi. „Vôbec žiadne.“

„Je tam konzistentný smer pohybu?“ chcel vedieť Browne. „Niečo, čo by sa dalo vysvetliť vonkajšími silami? Trebárs magnetickou? Statickou elektrinou?“

V miestnosti zavládlo ticho.

„No tak!“ kričal Browne.

Vidlička mi spadla do špagiet.

Naozaj vidím mimozemský život? Fakt mám také šťastie? Žiť práve v čase, keď ľudstvo objaví mimozemský život...

No teda! Jasný, Petrovovej lúnia je stále desivá, ale... Vau! Emzáci! Toto môžu byť normálni mimozemšťania! Nevieť sa dočkať, ako to zajtra preberieme s deckami...

* * *

„Uhlová anomália,“ vytrhne ma zo spomienok počítačový hlas.

„Dofrasa!“ kričím. „Už som to skoro mal! Už som si takmer spomenul!“

„Uhlová anomália,“ opakuje počítač.

Dvíham sa na nohy. Zatiaľ som s ním komunikoval len veľmi obmedzene, no zdá sa, že viac-menej rozumie, čo sa mu snažím povedať. Asi ako Siri alebo Alexa. Preto s ním teraz hovorím ako s tými dvomi.

„Počítač, čo je uhlová anomália?“

„Uhlová anomália: Predmet alebo teleso označené za kritické sa nenachádza v očakávanom uhle s odchýlkou do nula celých jedna desatina radiána.“

„Ktoré teleso je anomálne?“

„Uhlová anomália.“

To mi veľmi nepomohlo. Som na lodi, takže pôjde o navigačný problém. To nemôže byť dobré. Ako sa vlastne kormidluje? Nikde nevidím nič, čo by aspoň trochu pripomínalo ovládanie vesmírneho plavidla – aj keď vlastne neviem, ako také ovládanie vyzerá. Zatiaľ som objavil len „miestnosť na kómu“ a laboratórium.

Ten poklop v labáku! Vedie nahor – určite je dôležitý. Čoraz viac sa cítim ako v počítačovej hre. Preskúmaj okolie, nájdi skryté dvere, hľadaj kľúč. Miesto políc a odpadkových košov však musím prehľadávať vlastný mozog. Kľúčom je totiž moje meno.

Počítač sa správa rozumne. Ak si nespomeniem ani na vlastné meno, asi by ma nemal púšťať do citlivých oblastí lode.

Vyleziem na lôžko, ľahnem si na chrbát. Po očku sledujem robotické ramená, tie sa však nehýbu. Počítač sa uspokojil s tým, že sa nateraz viem o seba postarať aj sám.

Zavriem oči, sústredím sa na posledné spomienky. Nachádzam aj kadejaké iné útržky, ako keď sa pozeráte na starú dotrhanú fotografiu.

Som v svojom dome... Nie. V byte. Je útulný, ale malý. Na stene visí plagát s panorámou San Francisca. To mi nepomôže. Už viem, že som kedysi v tom meste býval.

Na stole predou mnou leží polotovar – nízkokalorické špagety. Teplo sa ešte nestihlo rovnomerne rozptýliť, takže niektoré časti sú

vriace a iné ešte celkom zamrznuté. Aj tak ich jem. Musím byť hladný ako vlk.

Sledujem v telke prenos z NASA. Vidím všetko, čo sa mi už vybavilo aj predtým. Moja prvá myšlienka je... nadšenie. Žeby to bol naozaj mimozemský život? Už sa neviem dočkať, kedy to rozoberiem s deckami!

Ja mám deti? Toto je staromládenecký byt s jediným človekom, ktorý sa kŕmi jednou porciou z mikrovlnky. Nikde nevidím nič ženské. Nič nenaznačuje, že by v mojom živote nejaká žena figurovala. Som rozvedený? Gej? Tak či onak, nie sú tam stopy po deťoch. Na ne tam je priveľký poriadok. Deti všetko rozhádzu a zašpinia. Najmä keď začnú žuť žuvačky. Všetky, alebo aspoň väčšina, si prejde žuvačkovou fázou a necháva ich kade-tade.

Odkiaľ to viem?

Mám deti rád. Hm? Je to len pocit, ale fakt ich mám rád. Sú super. Je mi s nimi dobre.

Takže: som slobodný tridsiatnik, žijem sám v malom byte a nemám deti, no mám ich rád. Nepáči sa mi, kam to smeruje...

Som učiteľ! Učím ich v škole! Už si spomínam!

Ach, vďaka bohu. Som učiteľ.

3. KAPITOLA

„Dobre,“ povedal som po letmom pohľade na hodiny. „O minútu zvoní. Čo to znamená?“

„Bleskové kolo!“ kričia žiaci.

Napriek zverejneniu problému s Petrovovej líniou sa život zmenil len prekvapujúco málo.

Situácia bola smrteľne nebezpečná, to sa však stalo novým štandardom. Aj Londýnčania sa za druhej svetovej vojny počas bitky o Britániu správali, akoby sa nič nedialo, akurát chápali, že sem-tam niečo vyletí do vzduchu. Bez ohľadu na všetko zúfalstvo však niekto musel ráno roznieš mlieko. No a ak v noci zbombardovali dom pani McCreedyovej, tak ste ho jednoducho vyškrtli zo zoznamu domáňok.

Preto som aj teraz napriek hroziacej apokalypse – zrejme spôsobenej mimozemskou formou života – stál pred žiakmi a učil ich základy vedy. Lebo aký význam by mal vôbec svet, ak ho neodovzdáte ďalšej generácii?

Decká sedeli v laviciach a pozerali sa na mňa. Klasické školské usporiadanie. Zvyšok triedy však vyzeral ako laboratórium šialeného vedca. V jednom kúte som mal Jakubov rebrík (vypájal som ho

z prúdu, aby sa decká nepozabíjali) a pri stene knižnicu plnú vzoriek vo formaldehyde. V jednom zo sklenených pohárov boli len špagety a vajce natvrdo. Deti o nej často špekulovali.

No a uprostred stropu sa vynímala moja pýcha a radosť – obrovský model slnečnej sústavy. Jupiter mal rozmery basketbalovej lopty, zatiaľ čo Merkúr bol ako hracia kocka.

Trvalo mi roky, kým som si vybudoval imidž kúlového učiteľa. Decká sú bystrejšie, ako by ste si mysleli. Rozoznajú, kedy na nich učiteľovi skutočne záleží a kedy chce len „odučiť svoje“ a ísť domov. Tak či onak, teraz prišiel čas na bleskové kolo.

Vytiahol som zo stola vankúšiky na hádzanie. „Aké je skutočné meno Severky?“

„Polárka!“ odvetil bez váhania Jeff.

„Správne!“ Hodil som mu vankúšik. Ani ho poriadne nechytíl a už som položil ďalšiu otázku: „Aké sú tri základné typy hornín?“

„Vyvreté, premenené a usadlé!“ skríkol Larry. Vždy sa vedel rýchlo rozrušiť.

„Tesne vedľa,“ povedal som mu.

„Vyvreté, premenené a usadené,“ vyrukovala Abby so správnou odpoveďou a s namysleným úsmevom. Vedela mi liezť na nervy, no bola veľmi bystrá.

„Áno!“ Aj jej som hodil vankúšik. „Čo cítíme pri zemetrasení ako prvé?“

„Vlnu P,“ odvetila Abby.

„Zase ty?“ Hodil som jej ďalší. „Aká je rýchlosť svetla?“

„Trikrát desať na...“ začala opäť.

„Desiatu!“ skríkla zozadu Regina, ktorá sa ozýva len veľmi zriedka. Potešilo ma, že pomaly vylieza z ulity.

„Prefíkané, ale správne,“ vyhlásil som a hodil jej vankúšik.

„Ale ja som odpovedala prvá!“ namietla Abby.

„Ale ona to prvá dopovedala,“ pripomenul som jej. „Ktorá hviezda je najbližšie pri Zemi?“

„Alfa Centauri!“ zvolala rýchlo.

„Nesprávne!“ oznámil som jej.

„Nie, správne!“ nedala sa.

„Mýliš sa. Niekto iný?“

„Aha!“ povedal Larry. „Slnko!“

„Presne tak!“ pochválil som ho. „Vankúšik ide Larrymu! Nabudúce si musíš dať väčší pozor, Abby.“

Zduto si prekrížila ruky cez hrud.

„Kto mi povie obvod Zeme?“

Prihlásil sa Trang. „Tritisícdeväťsto...“

„Trang!“ skríkla Abby. „Odpoveď je Trang.“

Trang zaskočene stíchol.

„Čo?“ nechápal som ani ja.

Abby sa bojovne vzpriamila. „Pýtali ste sa, kto vám povie obvod Zeme. Povie vám to Trang. Odpovedala som správne.“

Prešla mi cez rozum trinásťročná žaba, a nie prvý raz. Hodil som jej vankúšik a vtom už zazvonilo.

Decká vyskočili zo stoličiek a narýchlo si zbierali veci. Abby stúplo víťazstvo do hlavy, takže jej to trvalo dlhšie ako ostatným.

„Nezabudnite si na konci týždňa vymeniť vankúšiky za hračky a iné vecné dary!“ zavolať som za nimi.

Onedlho som ostal v triede sám. Jedinou známkou života bol hurhaj detí na chodbe. Zo stolov som pozbieral domáce úlohy a vopchal ich do tašky. Šiesta hodina sa skončila.

Prišiel čas na kávu v zborovni. Pred odchodom možno ešte oprávím pár úloh. Čokoľvek, len aby som sa vyhol parkovisku. Ku škole sa už totiž zlietali „helikoptérové matky“, a keby ma uvideli, určite by sa našla nejaká sťažnosť či návrh. Nikomu nemám za zlé, že má rád svoje deti. Boh vie, že by sa zišlo, aby sa oveľa viac rodičov zaujímalo o ich vzdelanie, no všetko má svoje hranice.

„Ryland Grace?“ oslovil ma ženský hlas.

Preľakane som zdvihol hlavu. Vôbec som tú ženu nepočul vojsť.

Vyzerala na takých štyridsaťpäť, na sebe mala kvalitne ušitý kostým a v ruke kufriček.

„Ehm... Áno,“ odvetil som. „Môžem vám nejako pomôcť?“

„Myslím, že áno,“ uistila ma s nenápadným cudzím prízvukom. Znel nejasne európsky, no viac som nerozoznal. „Som Eva Strattová z akčnej skupiny pre Petrovovej problém.“

„Z čoho?“

„Z akčnej skupiny pre Petrovovej problém,“ zopakovala. „Je to medzinárodná organizácia poverená jeho riešením. Mám ju na starosti. Dostala som aj isté právomoci, aby som mohla spraviť, čo bude treba.“

„Dostala? Od koho?“

„Od všetkých členských štátov OSN.“

„Moment, čo? Ako ste...“

„Jednohlasné tajné voľby. Je to zložité. Rada by som sa s vami porozprávala o vedeckej štúdií, ktorej ste autorom.“

„Tajné hlasovanie? Ale to je jedno,“ pokrútil som napokon hlavou. „Časy, keď som písal štúdie, sú už minulosťou. Akademická pôda mi nesedela.“

„Ste učiteľ. Stále na nej pôsobíte.“

„To je pravda,“ pripustil som, „ale viete, ako toyslím. Akademická pôda s vedcami a recenzentmi, a...“

„A debilmi, ktorí vás dali vyhodiť z univerzity?“ Spýtavo podvihla obočie. „Takými, ktorí vám zrušili rozpočet a zabezpečili, aby ste už nikdy nič nepublikovali?“

„No... Áno. S takými.“

Vytiahla z kufrika spis a pozrela sa na prvú stránku. „*Analýza predpokladov založených na vode a rekalibrácia očakávaní od evolučných modelov*,“ prečítala a obrátila zrak naspäť ku mne. „To ste písali vy, však?“

„Prepáčte, ale ako ste sa dostali k...“

„Nudný názov, ale veľmi zaujímavý obsah, to musím uznať.“

Položil som tašku na katedru. „Pozrite sa, písal som to v zlom rozporení, viete? Mal som plné zuby výskumov a toto bola moja drsná rozlúčka. Ako učiteľ mám oveľa lepší život.“

Prebehla niekoľko strán. „Celé roky ste strávili bojom proti predpokladu, že na život je nutná voda v tekutom skupenstve. Máte tu celú kapitolu s názvom *Zlatá zóna je pre hlupákov*. Menovali ste desiatky

popredných vedcov a vysmiali ste sa im za to, že za jednu z podmienok pokladajú teplotné rozhranie.“

„Áno, ale...“

„Máte doktorát z molekulárnej biológie, však? Nezhoduje sa väčšina vedcov na tom, že na vývoj života je nevyhnutá tekutá voda?“

„Lenže sa mýlia!“ Prekrížil som si ruky cez hrud'. „Na vodíku a kyslíku nie je nič magické! Samozrejme, pre život na Zemi sú nevyhnutné, ale iné planéty majú celkom iné podmienky. Život potrebuje len chemickú reakciu, ktorá má za následok kópie pôvodného katalyzátora. Nato netreba vodu!“

Zavrel som oči, zhlboka som sa nadýchol a pomaly vydýchol. „Tak či onak, rozzúrnil som sa a napísal tú štúdiu. Potom som si urobil učiteľské minimum, začal novú kariéru a konečne si užívam život. Vlastne som rád, že mi nik neuveril. Je to tak pre mňa lepšie.“

„Ja vám verím,“ povedala.

„Vďaka,“ odvetil som, „ale teraz by som už mal známkovať domáce úlohy. Môžete mi povedať, prečo ste prišli?“

Vrátila spis do kufríka. „Predpokladám, že viete o sonde ArcLight a Petrovej línii.“

„Bol by som nanič učiteľ vedeckých predmetov, keby som to nevedel.“

„Viete, že tie bodky žijú?“

„Neviem. Mohol by to byť len prach, čo tancuje v magnetickom poli. Pravdu sa dozvieme, až keď sa ArcLight vráti na Zem. Už by to malo byť, nie? Maximálne do pár týždňov.“

„Vracia sa dvadsiateho tretieho,“ povedala mi. „Roskosmos po ňu pošle Sojuz na orbitu.“

Prikývol som. „Potom budeme múdrejší. Vzorky preskúmajú najväčšie mozgy ľudstva a zistíme, čo sú zač. Mimochodom, kto to bude robiť? Viete to?“

„Vy,“ odvetila. „Budete to robiť vy.“

Nechápavo som sa na ňu zahľadnel.

Zamávala mi rukou pred očami. „Haló!“

„Na tie bodky sa mám pozrieť ja?“ opýtal som sa.

„Áno.“

„Celý náš svet vás poveril riešením tohto problému a vy s tým idete za stredoškolským profesorom?“

„Presne tak.“

Zvrtol som sa a vykročil som k dverám. „Buď klamete, alebo vám preskočilo, alebo možnom oboje naraz. Ja už musím ísť.“

„Nemáte na výber,“ oznámila mi.

„To si nemyslím.“ Mávol som jej na pozdrav.

Mala pravdu. Nemal som na výber.

Keď som došiel k domu, už pred bytom ma obstúpili štyria muži v kvalitných oblekoch. Ukázali mi preukaz FBI a natlačili ma do jedného z trojice čiernych esuvečiek zaparkovaných pred vchodom. Po dvadsiatich minútach jazdy, počas ktorej odmietali na čokoľvek odpovedať a vlastne sa so mnou o čomkoľvek rozprávať, zaparkovali pred fádnu kovovou halou a odviedli ma dnu.

Vstup ústil do holej chodby s neoznačenými dverami, ktoré boli od seba vzdialené nejakých tridsať stôp. Agenti otvorili až tie celkom na konci a jemne ma do nich postrčili.

Na rozdiel od zvyšku opustenej budovy tam bolo plno nábytku a špičkového technického vybavenia. Lepšie zariadené biologické laboratórium som v živote nevidel. No a uprostred toho všetkého ma čakala Eva Strattová.

„Dobrý deň, pán doktor Grace,“ povedala mi. „Toto je váš nový labák.“

Muži za mnou zavreli dvere a nechali nás tam samých. Pošúchal som si plece, ktoré mi stískali trochu silnejšie, ako bolo treba.

Obzrel som sa na dvere. „Takže... keď ste vraveli, že ste dostali aj isté právomoci...“

„Dost' rozsiahle právomoci.“

„Hovoríte s prízvukom. Ste vôbec z Ameriky?“

„Som Holanďanka. Robila som riaditeľku ESA, ale na tom nezáleží. Teraz riadim toto. Nemáme čas na pomalé medzinárodné komisie. Umiera nám Slnko. Potrebujeme riešenie. Mojou úlohou je nájsť ho.“